

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Repülj messzire!

Szentjánosbogár lányok 2.

Hogyan tudod
megőrizni magad,
amikor az életed
széthullik körülötted?

fine selection

K R I S T I N H A N N A H

K R I S T I N H A N N A H

*Repülj
messzire!*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Benjaminnek és Tuckernek,
akik nap mint nap megmutatják nekem,
mit jelent valójában a szeretet.
A családomnak –
Laurence, Debbie, Kent, Julie, Mackenzie,
Laura, Lucas és Logan,
ti visztek előre,
és az emlékeink elmondják a történetünket.
Végül anyukámnak.
Hiányzol nekünk.*

*Az emlékezet bája, vagy mondhatnánk, zsenialitása abban áll,
hogy válogatós, véletlenszerű és szeszélyes:
nem őrzi meg a példaértékű katedrális, de kitörölhetetlenül lefotózza
a kisleányt, aki nagy szelet dinnyét fal előtte a porban ülve.*

– Elizabeth Bowen (Palásthy Ágnes fordítása)

*Mi lenne, ha aludnál,
És amíg alszol,
Álmodnál,
És mi lenne, ha
Álmodban a
Mennyországba eljutnál,
S ott tépnél egy szál virágot,
Különös, csodás virágot,
És mi lenne, ha
Felébredve,
Ott lenne épp a kezvedbe?
Mondd, mi lenne akkor?*

– Samuel Taylor Coleridge
(Arató Dániel és Katona Ildikó fordítása)

PROLÓGUS

Egy mosdó fölkeájében ül, előregörnyedve, az arcát átáztatták a könnyek, elmaszátolva a szempillafestéket, amit olyan gondosan rakott fel alig néhány órával ezelőtt. Azonnal látni, hogy nem ide tartozik, és mégis itt van.

A gyász fájdalma alattomos dolog, állandóan jön-megy, mint egy vendég, akit nem hívtál, és nem tudsz elküldeni. A nő akarja ezt a fájdalmat, habár ezt sosem ismerné el. Mostanában ez az egyetlen dolog, ami valóságosnak tűnik. Még most, ennyi idő után is szándékosan a legjobb barátnőjére gondol, ha sírni akar. Mint egy gyerek, aki feltép egy sebet, és nem képes visszafogni magát, pedig tudja, hogy fájni fog.

Megpróbálta egyedül folytatni. Igazán megpróbálta. Még mindig próbálkozik, a maga módján, de néha csak egyetlen ember tud a talpadon tartani az életben, és ha nincs ez a kéz, ami tart, könnyen megesisik, hogy lezuhanhatsz, akármilyen erős voltál valaha, vagy próbálsz erősen megállni a lábodon.

Régen – hosszú ideje már – végigsétált egy sötét úton, amit Szentjánosbogár útnak neveztek, teljesen egyedül, élete legrosszabb éjszakáján, és egy rokon lélekre lelt.

Így kezdődött a történetünk. Több mint harminc éve.

Tully és Kate. Te meg én a világ ellen. Barátnők mindörökre.

De a történetek egyszer véget érnek, nem igaz? Elveszítéd az embereket, akiket szeretsz, és meg kell találnod a módját, hogyan menj tovább.

El kell engednem a múltat. Búcsút kell mondanom egy mosollyal.

Nem lesz könnyű.

Még nem tudja, mit indított el. Pillanatokon belül minden megváltozik majd.

EGY

2010. szeptember 2.

22:14

Kicsit bódultnak érezte magát. Kellemes érzés volt, olyan, mint amikor beburkolózik a szárítótól meleg takaróba. Ám amikor feleszmélt, és meglátta, hol van, az már nem volt olyan kellemes.

Egy mosdó fülkéjében ült, előregörnyedve, az arca könnyektől nedves. Mióta lehet ott? Lassan felállt, és kiment a mosdóból. Keresztültolakodott a mozi zsúfolt előterén, nem véve tudomást az elítélő pillantásokról, amiket az elegáns emberek vetettek rá, akik pezsgőt iszogattak egy csillogó, tizenkilencedik századi csillár alatt. A filmnek már bizonyára vége.

Odakint lerúgta magáról a nevenséges lakkbőr magas sarkú cipőt, be a sötétségbe. Drága fekete nejlonharisnyájában elindult gyalog a szitáló esőben, a koszos járdán, az otthona felé. Csak úgy tíztömbnyire lakik. Kibírja, és különben sem találna taxit ilyenkor este.

Amint a Virginia Street közelébe ért, megragadta a figyelmét egy rikító rózsaszín MARTINI BAR felirat. Néhány ember ácsorgott a bejárat előtt, dohányoztak és beszélgettek az esőtől védő előtető alatt.

Már épp megfogadta, hogy továbbmegy, de önkéntelenül is megfordult, kinyitotta az ajtót, és belépett. Bement a sötét, zsúfolt helyiségbe, és elindult egyenesen a hosszú mahagóni bárpult felé.

– Mit adhatok? – kérdezte egy sovány, művészes külsejű férfi, akinek mandarinszínű volt a haja, és több fém volt az arcában, mint a Sears műszaki osztályán.

– Tequilát kérek – felelte.

Megitta az első, és rendelt egy másodikat. A hangos zene megnyugtatta. Megitta a tequilát, és közben ringott a zenére. Körülötte mindenütt beszélgettek és nevettek az emberek. Kicsit olyan volt, mintha ő is része lenne az egésznek.

Odaoldalgott hozzá egy drága olasz öltönyt viselő férfi. Magas volt, és láthatóan jó fizikumú, szőke haja professzionálisan levágva és befésülve. Bankár, valószínűleg, vagy jogtanácsos. Persze túl fiatal hozzá. Nem sokkal lehet több harmincöttnél. Mennyi ideje lehetett már ott, partnerre halászva, a legjobb nőt keresve a teremben? Egy ital óta? Vagy kettő?

A férfi végül hozzá fordult. Látta a tekintetében, hogy tudja, ő kicsoda, és ez a kis elismerés csábítóan hatott rá.

– Meghívhatom egy italra?

– Nem tudom. Meghívhat?

Kásásan beszél? Az nem jó. És nem képes tisztán gondolkodni.

A férfi tekintete az arcáról a mellére siklott, aztán vissza az arcára. Ez a tekintet került minden színlelést.

– Azt mondanám, legalább egy italra.

– Általában nem szedek fel idegeneket – hazudta.

Az utóbbi időben csak idegenek voltak az életében. Mindenki más, mindenki, aki számít, elfeledkezett róla. Érezte, hogy a Xanax most kezd igazán hatni, vagy talán a tequila volt az?

A férfi megérintette a vállát, és ahogy végigsimította, beleborzongott. Merészség volt ebben az érintésben. Már nem szokták így megérinteni.

– Troy vagyok – mondta a férfi.

Belenézett Troy kék szemébe, és hirtelen rázuhant a magánya súlya. Mikor kívánta meg utoljára férfi?

– Én pedig Tully Hart – felelte.

– Tudom.

A férfi megcsókolta. Édes íze volt, valamiféle likőr, cigarettával keveredve. Vagy talán marihuána? Tully szeretett volna beleveszni a tisztán fizikai érzésbe, feloldódni, mint egy cukorka.

El akart felejteni mindent, ami elromlott az életében, és azt, hogy hogyan kötött ki egy ilyen helyen, egyedül az idegenek tengerében.

– Csókoljon meg újra – mondta, és gyűlölte a szánalmas könyörögést, amit hallott a saját hangjában.

Ilyen volt a hangja gyerekkorában, amikor még kislány volt, és az ablakhoz préselődött orral várta, hogy az anyja visszajöjjön. *Mi a baj velem?* – kérdezte az a kislány mindenkitől, aki hajlandó volt meghallgatni, de sosem kapott választ. Tully előrenyúlt, és magához húzta a férfit, ám amint az megcsókolta, és hozzá préselte a testét, sírni kezdett. És miután a könnyei eleredtek, képtelen volt megfékezni őket.

2010. szeptember 3.

2:01

Tully hagyta el utolsóként a bár. Az ajtók becsapódtak mögötte, a neonreklám sziszegve kialudt. Elmúlt hajnali kettő, Seattle-ben kihaltak voltak az utcák. Elcsendesedtek.

Amint a csúszós járdán lépdelt, bizonytalan volt a járása. Megcsókolta egy férfi – egy idegen –, ő pedig sírva fakadt.

Szánalmas. Nem csoda, hogy a férfi visszakozott.

Szakadt rá az eső, szinte leverte a lábáról. Arra gondolt, megáll, hátrahajtja a fejét, és addig issza, amíg meg nem fullad.

Nem is volna olyan rossz.

Mintha órákba telt volna, amíg hazaért. A lakótömbhöz érve elsietett az ajtónálló mellett, anélkül, hogy ránézett volna.

A felvonóban meglátta magát a tükörfalon.

Ó, egek!

Rettenetesen festett. Gesztenyebarna haja – amit már festeni kellett volna –, mint egy madárfészek, az arcán lecsorgó szempillafesték, mint a harci színek.

Kinyílt a felvonó ajtaja, és ő kilépett a folyosóra. Annyira bizonytalanul állt a lábán, hogy egy örökkévalóságba telt, amíg eljutott az ajtajához, és csak a negyedik próbálkozásra talált be a kulccsal a zárba. Mire kinyitotta az ajtót, szédült, és a fejfájása is visszatért.

Valahol az ebédlő és a nappali szoba között beleütközött egy asztalkába, és majdnem elesett. Az utolsó pillanatban sikerült kétségbeesetten megragadnia a kanapét, ez mentette meg. Sóhajtván ereszkedett le a vastag, tollal töltött fehér párnára. Előtte az asztalon magasra tornyozott posta hevert. Számlák és magazinok.

Hátrahanyatlott, és behunyta a szemét. Arra gondolt, micsoda káoszba süllyedt az élete.

– A fenébe, Katie Ryan – suttogta a legjobb barátnőjének, aki nem volt ott. Ez a magány elviselhetetlen volt. De a legjobb barátnője elment. Meghalt. Az indította el ezt az egészet. Hogy elveszítette Kate-et. Milyen szánalmas ez? Tully a legjobb barátnője halálakor kezdett

süllyedni, és azóta sem tudta a zuhanást megállítani. – Szükségem van rád. – Aztán kiabálva is megismételte: – *Szükségem van rád!*

Csend.

A feje előrecsuklott. Elaludt? Talán...

Amikor ismét kinyitotta a szemét, csipás szemmel a postára meredt a dohányzóasztalon. Reklámlevelek főleg, katalógusok és magazinok, amiknek az olvasásával már régóta nem bajlódott. Elfordult volna, de egy kép megragadta a figyelmét.

Homlokráncolva előrehajolt. Félresöpörte a postát, hogy kiszabadítsa a *Star* magazint, ami legalul hevert. Az ő fotója volt a jobb felső sarokban. És nem is egy jó kép. Nem olyan, amire büszke lehetett. Alatta egyetlen, rettenetes szó.

Függő.

Bizonytalan kézzel megragadta a magazint, és kinyitotta. Sietve lapozott benne, amíg újra ott nem volt előtte a képe.

Kishír volt, még csak nem is egész oldalas.

A VALÓSÁG A PLETYKÁK MÖGÖTT

Az öregedés nem könnyű a nyilvánosság előtt élő nőknek, de különösen nehéznek bizonyulhat Tully Hart, a valaha ígéretes talkshow, *A barát nők órája* egykori házigazdája számára.

Ms. Hart keresztlányja, Marah Ryan kizárólag a *Starnak* nyilatkozott. A húszéves Ms. Ryan megerősíti, hogy az ötvenéves Hart olyan démonokkal küzd mostanában, amelyek egész életében kísérték. Az utóbbi hónapokban Hart

„ijesztően meghízott”, gyógyszer- és alkoholfüggő lett,
Ms. Ryan szerint...

– Ó, istenem...

Marah.

Az árulás annyira fájt neki, alig bírt lélegezni. Végigolvasta a cikket, aztán kiejtette a kezéből a magazint.

A fájdalom, amit lakat alatt tartott hónapok, évek óta, most ordítva életre kelt, beszippantva Tullyt a legsivárabb, legmagányosabb helyre, ahol valaha is volt. És most először el sem tudta képzelni, hogy valaha is kikapaszkodhat ebből a gödörből.

Rogyadozva talpra állt, a könnyektől alig látva, és a kocsikulcsáért nyúlt.

Nem volt képes tovább így élni.

KETTŐ

2010. szeptember 3.

4.16

Hol vagyok?
Mi történt?

Zihálva lélegzem. Mozdulni próbálok, de nem engedelmeskedik a testem, se az ujjaim, se a kezem.

Végül kinyitom a szemem. Mintha por ment volna bele. A tor-
kom olyan száraz, hogy nem tudok nyelni.

Sötét van.

Van itt velem valaki. Vagy valami. Kalapáló hangot ad, mintha fé-
met kalapálnának. A rezgés végigrázkódik a gerincoszlopomon, be-
leül a fogamba, megfájdul tőle a fejem.

A hang – surlódó, gyűrődő fém hangja – ott van mindenütt, kö-
rülöttem, a levegőben, mellettem, bennem.

Csattanás-csikorgás, csattanás-csikorgás.

Fájdalom.

Mindenütt érzem egyszerre.

Gyötrő, átható fájdalom. Amint tudatosul bennem, amint *meg-
érezem*, nincs semmi más.

A fájdalom ébreszt fel: kínzó fájdalom a fejemben, lüktető fájás a karomban. Valami bennem határozottan eltörött. Mozdulni próbálok, de annyira fáj, hogy elájulok. Amikor felébredek, ismét megpróbálkozom. Nehezen lélegzem, a levegő hörgő hangot ad a tüdőmben. Érzem a vérem illatát, érzem, ahogy lefolyik a nyakamon.

Segítsen valaki, próbálok mondani, ám a sötétség elnyeli erőtlen próbálkozásomat.

NYISSAKIASZEMÉT!

Hallom az utasítást, egy hangot, és elárad bennem a megkönnyebbülés. Nem vagyok egyedül.

NYISSAKIASZEMÉT!

Nem megy. Sehogyan sem sikerül.

ÉLETBENVAN.

Újabb szavak, ezúttal kiabálva.

NEMOZDULJON!

A sötétség megmozdul körülöttem, megváltozik, és bennem újra robban a fájdalom. Egy hang – részben, mint a fűrész hangja a cédrusfán, részben, mint egy sikító gyerek – vesz körül. A sötétségemben fényszikrák, mint a szentjánosbogarak. Ettől a képtől valamiért szomorú leszek. És fáradt.

EGYKÉTHÁEMELD!

Érzem, hogy húznak, emelnek hideg kezek, amiket nem látok. Felsikoltok a fájdalomtól, de a hang azonnal elnyelődik. Vagy talán csak a fejemben van.

Hol vagyok?

Valami keménynek ütődöm, és felkiáltok.

SEMMIBAJ.

Haldoklom.

Hirtelen rájövök, és eláll tőle a lélegzetem.

Haldoklom.

2010. szeptember 3.

4:39

Johnny Ryan felriadt. *Valami baj van*, gondolta. Hirtelen felült, és körülnézett.

Nem látott semmit, ami ne lett volna rendben.

Az otthoni irodájában volt, a Bainbridge-szigeten. Már megint elaludt munka közben. Az otthonról dolgozó egyedülálló szülő átka. Nem volt elég óra a napban, hogy mindent elvégezzon, úgyhogy az éjszakából lopott órákat.

Megdörgölte fáradt szemét. Mellette a számítógép képernyőjének kimerevített képén, pixelesen egy dühös utcagyerek ült a sercegő, villogó neonreklám alatt, és cigarettát szívott tövig. Johnny megnyomta a lejátszógombot.

A képernyőn Kevin – utcai nevén Kócos – a szüleiről kezdett beszélni.

Nem érdekli őket, mondta a gyerek, megvonva a vállát.

Miért vagy ebben ennyire biztos? – kérdezte Johnny a hangrámondásban.

A kamera elkapta Kócos pillantását – a nyers fájdalmat és dühös dacot a tekintetében, ahogy felnézett. *Itt vagytok, nem igaz?*

Johnny legalább százszor megnézte ezt a felvételt. Több alkalommal beszélt Kócoszal, de még mindig nem tudta, a gyerek hol nőtt fel, hová tartozik, és ki vár rá éjszakánként, a sötétbe meredve, aggódva.

Johnny ismerte a szülők aggodalmát. Tudta, hogy egy gyerek el-
osonhat az árnyékba, és eltűnhet. Ezért volt itt, ezért dolgozott éj-
jel-nappal egy utcagyerekekről szóló dokumentumfilmen. Talán, ha
elég jól körülnéz, ha elég kérdést tesz fel, megtalálja a lányt.

Rámeredt a képre a monitoron. Az eső miatt nem volt sok gye-
rek kint az utcán aznap éjjel, amikor ezt a felvételt forgatta. Ennek
ellenére, amikor csak meglátott egy alakot a háttérben, egy sziluet-
tet, aki egy fiatal nő is lehetett, hunyorított, és feltette a szemüvegét,
még erősebben meredve a képre, azt gondolva: *Marah?*

De nem volt az ő lánya egyik lány sem, akikkel a dokumentum-
film készítése közben találkozott. Marah megszökött otthonról, és
nyoma veszett. Johnny azt sem tudja, hogy még Seattle-ben van-e.

Lekapcsolta a villanyt az emeleti irodájában, és végigment a sö-
tét, néma folyosón. A balján több tucat fekete keretes, fehér pasz-
partus családi fotó függött a falon. Néha Johnny megállt, és követte
ezeknek a fotóknak a vonalát – a családját –, és hagyta, hogy visz-
szavigyék egy boldogabb időbe. Néha megengedte magának, hogy
megálljon a felesége képe előtt, és bele vesszen abba a mosolyba, ami
valaha beragyogta az egész világát.

Ma azonban csak ment tovább.

Megállt a fiai szobájánál, és halkán kinyitotta az ajtót. Mostaná-
ban mindig ezt tette: mániákusan ellenőrizte tizenegy éves ikreit. Ha
az ember megtapasztalja, milyen rosszra fordulhat az élet, és milyen
gyorsan, akkor védi azokat, akik maradtak neki. A fiúk megvoltak,
aludt mind a kettő.

Megkönnyebbülten szusszant – nem is vette észre, hogy vissza-
fojtotta a lélegzetét –, és továbbment Marah csukott ajtajához. Ott
nem lassított. Túlságosan fájdalmas volt benéznie a lány szobájába,

és látnia a helyiséget az időbe dermedve – egy kislány szobájaként – lakatlanul, úgy, ahogy Marah hagyta.

Bement a saját szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót. Tele volt szétdobált ruhákkal és papírokkal, és a könyvekkel, amiket elkezdett, és félbehagyott, hogy majd folytassa őket, ha az élete nem lesz ilyen hektikus.

Bement a fürdőszobába. Levette az ingét, és a szennyestartóba dobta. A fürdőszobai tükörben megpillantotta magát. Egyes napokon ilyenkor azt gondolta, *nem is rossz ötvenöt évesen*. Máskor viszont – mint most is – azt gondolta: *tényleg?*

Olyan... szomorúnak látszott. Különösen a szeme. A haja hosszabb volt a kelleténél, és a feketébe vékony ezüst csíkok vegyültek. Mindig elfelejtette levágnia. Sóhajtvá megnyitotta a zuhanynál a csapot, és belépett alá. Hagyta, hogy a tűzforró víz záporozzon rá, elmosva a gondolatait. Amikor kiszállt a zuhany alól, ismét jobban érezte magát. Készen állt a nap kihívásaira. Nem volt értelme, hogy megpróbáljon aludni. Most nem. Törülközővel szárazra dörgölte a haját, aztán felvett egy régi Nirvana-pólót, amit a szekrénye alján talált, meg egy kopott farmert. Ahogy ismét elindult a folyosó felé, megszólalt a telefon.

A vezetékes.

Összevonta a szemöldökét. 2010-ben, ebben az új korban csak a legritkábban használta bárki is ezt a régi számot.

Persze nem szoktak az emberek hajnali 5:03-kor telefonálni. Ilyenkor csak rossz hírek érkeztek.

Marah.

Rávetette magát a telefonra.

– Halló?

– Beszélhetnék Kathleen Ryannel?

Átkozott telemarketingesek. Sosem frissítik az adataikat?

– Kathleen Ryan elhunyt csaknem négy éve. Vegyük le a híváslistájukról! – mondta feszülten, és várta a kérdést: *Őn a családfő?* A közlését követő csendben türelmetlenül megkérdezte: – Kivel beszéllek?

– Jerry Malone felügyelő vagyok a seattle-i rendőrségtől.

Johnny a homlokát ráncolta.

– És Kate-et keresi?

– Baleset történt. Az áldozat tárcájában Kathleen Ryan neve volt, baleset esetén értesítendő személyként.

Johnny leült az ágy szélére. A világon csak egyetlen embernél lehetett még mindig Kate neve baleset esetén értesítendő személyként. Mi az ördögöt csinálhatott már megint? És ki hordozza még értesítendő személyek számát a tárcájában?

– Tully Hart az, igaz? Ittas vezetés? Mert ha ő...

– Nincs erről információm, uram. Ms. Hartot most viszik a Sacred Heartba.

– Mennyire súlyos a dolog?

– Erre nem válaszolhatok, uram. A Sacred Heartban kell beszélnie valakivel.

Johnny letette a kagylót, kiguglizta a kórház telefonszámát, és felhívta. Legalább tíz percen át kapcsolgatták ide-oda, míg végül talált valakit, aki válaszolni tudott a kérdéseire.

– Mr. Ryan? – kérdezte a nő. – Ha jól értem, ön Ms. Hart családtagja.

Összerándult a kérdésre. Mennyi ideje már, hogy egyáltalán beszélt Tullyval?

Hazugság. Pontosan tudta, mennyi ideje volt.

– Igen – válaszolta. – Mi történt?

– Nem tudom az összes részletet, uram. Csak azt, hogy úton van hozzánk.

A férfi az órájára pillantott. Ha siet, még eléri az öt húszas kompot, és jó egy óra múlva a kórházban lehet.

– Igyekszem odaérni olyan gyorsan, ahogy csak tudok.

Nem tudatosult benne, hogy nem is köszönt el, amíg a készülék vonalhangját nem hallotta a fülében. Az ágyra hajította a telefont.

Fogta a tárcáját, és ismét felemelte a készüléket. Pulóverért nyúlva tárcsázott egy számot. Elég sokszor csörgött, hogy emlékeztesse, nagyon korán van.

– Ha-halló?

– Corrin. Elnézést, hogy ilyen korán hívom, de vészhelyzet van. Ide tudna jönni a fiúkért, és el tudná vinni őket az iskolába?

– Mi a baj?

– Be kell mennem a Sacred Heartba. Baleset történt. Nem akarom egyedül hagyni a fiúkat, de nincs időm, hogy átvigyem őket magához.

– Ne aggódjon! – mondta a nő. – Ott vagyok tizenöt perc múlva.

– Köszönöm – válaszolt a férfi. – Jövök magának egyedül.

Aztán végigsietett a folyosón, és kitérte a fiúk szobájának az ajtaját.

– Öltözzetek, fiúk! *Most rögtön.*

Lassan ültek fel.

– Mi van? – kérdezte Wills.

– Elmegyek. Corrin idejön értetek tizenöt perc múlva.

– De...

– Nincs de. Átmentek Tommyékhoz. Lehet, hogy Corrin-nak kell elhoznia titeket a fociedzésről is. Nem tudom, mikor érek haza.

– Mi baj van? – kérdezte Lucas.

Alvástól gyűrött arccal, összevont szemöldökkel nézett az apjára. Ismerték a vészhelyzeteket ezek a fiúk, és a rutin megnyugtatta őket. Főleg Lucast. Olyan volt, mint az édesanyja: gondoskodó, aggódó.

– Semmi – felelte szűkszavúan. – Be kell mennem a városba.

– Azt hiszi, kisbabák vagyunk – jelentette ki Wills, hátradobva a takarót. – Gyerünk, Skywalker!

Johnny türelmetlenül nézett az órájára. Öt óra nyolc perc. Azonnal indulnia kell, ha el akarja érni az öt húszas kompot.

Lucas felkelt, és odament hozzá. Kócos barna haján át felpillantott Johnnyra.

– Marah az?

Hát persze hogy emiatt aggódnak. Hányszor rohantak a kórházba meglátogatni az anyjukat? És isten tudja csak, milyen bajban lehet Marah mostanában. Mindnyájan aggódtak miatta.

Az apjuk már elfelejtette, mennyire bizalmatlanok még mindig, négy év elteltével is. A tragédia nyomot hagyott mindnyájukon. Johnny megtett minden tőle telhetőt, hogy gondoskadjon a fiúkról, de ez sem volt elég, hogy kárpótolja őket az édesanyjuk elvesztéséért.

– Marah jól van. Tullyről van szó.

– Mi baja Tullynek? – kérdezte rémülten Lucas.

Annyira szerették Tullyt. Hányszor könyörögtek az elmúlt évben, hogy láthassák? Hányszor keresett Johnny valami kifogást? Elfogta a büntudat.

– Még nem tudok minden részletet, de tudatom veletek, mi a helyzet, amint lehet – ígerte meg a férfi. – Készüljetek el, mire Corrin ideér, rendben?

– Nem vagyunk kisbabák, apa – jelentette ki Wills.

– Telefonálsz majd a foci után? – kérdezte Lucas.

– Igen.

Búcsúzóul megcsókolta őket, aztán felkapta a kulcsait az előszobai asztalról. Még egyszer visszapillantott rájuk – a két teljesen egyforma fiú ott állt bokszersortban és túlméretezett pólóban, aggódva ráncolva a homlokát. Johnny kiment. Tizenegy évesek, egyedül maradhatnak tíz percre.

Beült a kocsijába, beindította a motort, és felhajtott a kompra. A fedélzeten az autóban maradt, türelmetlenül kopogva ujjával a bőrbevonatú kormánykeréken a harmincöt perces átkelés alatt.

Pontosan hat óra tízkor hajtott be a kórház parkolójába, és leállt egy utcai lámpa mesterséges fénykörében. Még fél óra volt a napkeltéig, úgyhogy sötét volt a város.

Belépett az ismerős kórházba, és az információs pulthoz ment.

– Tallulah Hart – mondta komoran. – Családtag vagyok.

– Uram, én...

– Tájékoztatót akarok Tully állapotáról, még hozzá most *azonnal* – mondta olyan nyersen, hogy a nő megugrott a székében, mintha enyhe áramütés érte volna.

– Ó – mondta. – Azonnal visszajövök.

Johnny ellépett a recepció pulttól, és elkezdett fel-alá sétálni. Istennem, mennyire gyűlölte ezt a helyet, a túlságosan is ismerős szagokkal.

Belesüppedt egy kényelmetlen műanyag székbe, a lábával idegesen dobolva a linóleumpadlón. Lassan teltek a percek, és mindegyik felőrölt egy darabot az önuralmából.

Az elmúlt négy évben megtanulta, hogyan folytassa az életét a felesége, élete szerelme nélkül. De nem volt könnyű. És nem volt szabad visszanéznie. Az emlékek egyszerűen túl fájdalmasak voltak.

De éppen itt, ezen a helyen hogyan kerülhetné el a visszanézést? Ebbe a kórházba jöttek a műtetre, kemoterápiára és sugárterápiára.

Órákat töltöttek itt együtt, ő meg Kate, megígérve egymásnak, hogy a rák nem győz a szerelmük felett.

Hazugság volt.

Amikor végül szembenéztek az igazsággal, egy kórteremben voltak, itt, 2006-ban. Johnny Kate mellett feküdt, a karjában tartotta, és igyekezett nem észrevenni, mennyire vékony lett az egy év alatt, amikor az életéért küzdött. Az ágy mellett Kate iPodján Kelly Clarkson száma ment. *Some people wait a lifetime... for a moment like this.*

Emlékezett Kate arckifejezésére. A fájdalom folyékony tűzként járta át az asszony egész testét, mindene fájt. A csontjai, az izmai, a bőre. Annyi morfiumot vett be, amennyit csak mert, hogy azért magánál legyen, és ne ijessze meg a gyerekeit. *Haza akarok menni,* mondta.

Amikor Johnny ránézett, csak arra tudott gondolni: *Haldoklik.* Az igazság keményen lesújtott rá, könnyeket csalva a szemébe.

– A kisbabáim – mondta Kate halkán, aztán nevetett. – Nos, már nem kisbabák. Kezdek váltani a fogukat. Jut eszembe, ez egy dollár. A Fogtündérnek. És mindig csinálj egy fotót! És Marah-nak mondd meg, hogy megértem. Én is undok voltam az anyámhoz tizenhat évesen.

– Nem vagyok kész erre a beszélgetésre – mondta a férfi, és gyűlölte saját gyengeségét.

Látta a csalódottságot az asszony tekintetében.

– Tullyra van szükségem – jelentette ki akkor Kate, meglepve a férfit.

A felesége és Tully Hart a legjobb barátnők voltak életük túlnyomó részében, míg egy veszekedés szét nem szakította őket. Nem beszéltek egymással az utóbbi két évben, és ezekben az években kellett

Kate-nek megbirkóznia a rákkal. Johnny nem tudott megbocsátani Tullynak, sem a veszekedésért (ami természetesen Tully hibája volt), sem a távolléte miatt, amikor Kate-nek a legnagyobb szüksége lett volna rá.

– Ne. Azok után, amit veled tett? – kérdezte a férfi keserűen.

Kate kissé felé fordult. A férfi látta, mennyire fájdalmas ez neki.

– Szükségem van Tullyra – ismételte meg, ezúttal halkabban. – Ő a legjobb barátnőm nyolcadikos korunk óta.

– Tudom, de...

– Meg kell bocsátanod neki, Johnny. Ha én képes vagyok rá, akkor te is.

– Ez nem olyan könnyű. Megbántott téged.

– Én pedig megbántottam őt. A legjobb barátok is veszekednek. Elfeledkeznek róla, mi az, ami számít – Felsóhajtott. – Higgy nekem, most már tudom, mi a fontos, és szükségem van rá.

– Miből gondolod, hogy eljön, ha hívod? Hosszú idő telt el.

Kate rámosolygott a fájdalomán keresztül.

– Eljön. – Megérintette a férfi arcát, kényszerítve, hogy ránézzen.

– Gondoskodnod kell majd róla... utána.

– Ne mondd ezt – suttogetta Johnny.

– Nem olyan erős, mint ahogy mutatja. Tudod te is. Ígérd meg!

Johnny behunyta a szemét. Olyan keményen dolgozott az utóbbi két évben, hogy legyűrje a fájdalmat, és új életet alakítson ki a családjának. Nem akart emlékezni arra a rettenetes évre. De hogy tehetné meg? Különösen most.

TullyésKate. Legjobb barátok voltak csaknem harminc éven át, és ha nincs Tully, Johnny nem találkozott volna élete szerelmével.

Attól a pillanattól, hogy Tully besétált kopottas irodájába, Johnnyt elvarázsolta a nő. Akkor húszéves volt, csupa tűz és szenvedély.

Rábeszélte, hogy munkát adjon neki a kicsi TV-adónál, amit akkor vezetett. Johnny azt gondolta, beleszeretett a lányba, de valójában az nem szerelem volt, hanem valami más. Tully egyszerűen rabul ejtette. Sokkal okosabb és étellelibb volt, mint bárki, akit a férfi valaha is ismert. Amikor mellette állt, az olyan volt, mint kilépni a napra, az árnyékban töltött hónapok után. Johnny azonnal tudta, hogy Tully híres lesz.

Amikor Tully bemutatta a legjobb barátnőjének, Kate Mularkeynek, aki sápadtabbnak és csendesebbnek tűnt, és olyan volt, mint a tajték Tully hullámtaraján, a férfi szinte észre sem vette. Csak évekkel később, amikor Katie meg merte csókolni, akkor látta meg Johnny a jövőjét egy nő tekintetében. Emlékezett az első szeretkezésükre. Fiatalok voltak – Johnny harminc, Kate huszonöt –, de kettejük közül csak a nő volt naiv. *Ez mindig ilyen?* –, kérdezte utána a férfitől halkán.

Így érte el Johnnyt a szerelem, jóval azelőtt, hogy felkészült volna rá. *Nem*, felelte, mert már akkor is képtelen volt hazudni Katie-nek. *Nem mindig ilyen.*

Miután összeházasodtak, távolról figyelték Tully újságírói karrierjének üstökösszerű felemelkedését. Ám nem számított, mennyire különbözött Kate élete Tullyétól, a két nő továbbra is közelebb állt egymáshoz, mintha testvérek lettek volna. Szinte naponta beszéltek telefonon és Tully a legtöbb ünnepet náluk töltötte. Amikor otthagya New Yorkot és a nagy tévétársaságokat, és hazajött Seattle-be, hogy beindítsa a saját talkshow-ját, Tully könyörgött Johnny-nak, hogy legyen a producere. Azok jó évek voltak. Sikeres évek. Amíg a rák és Kate halála szét nem tépett mindent.

Johnny most már nem tudta elkerülni az emlékezést. Behunyta a szemét, és hátradőlt. Tudta, mikor kezdtek elromlani a dolgok.

Kate temetésén, majdnem négy éve. 2006 októberében. A St. Cecilia-templom első sorában ültek, egy csoportban...

mereven és üres tekintettel. Gyötrően a tudatában voltak, miért vannak ott. Sokszor voltak már ebben a templomban az évek során, az éjféltől misén karácsonykor és a húsvéti miséken, de ez most más volt. Az arany, csillogó dekoráció helyett fehér liliomok voltak mindeütt. A levegő a templomban émelvítően édes volt.

Johnny katonásan ült, hátrafesztett vállal. Neki most erősnek kellett lennie a gyerekei, a gyerekeik miatt. Megígérte ezt Kate-nek, amikor haldokolt, de most nehéz volt megtartania. Belül száraz volt, mint a homok. A tizenhat éves Marah ugyanolyan mereven ült mellette, az ölébe ejtett kézzel. Nem nézett az apjára már órák, de lehet, hogy napok óta. Johnny tudta, hogy neki kellene áthidalnia ezt a szakadékot, kikényszeríteni a kapcsolatot, ám amikor a lányukra nézett, inába szállt a bátorsága. Közös fájdalmuk mély volt, és sötét, mint az óceán. Úgyhogy a férfi ott ült, égő szemmel, és azt gondolta: *Ne sírj! Légy erős!*

Elkövette azt a hibát, hogy balra pillantott, ahol egy nagy festő-állványon Kate képe volt. Fialat anyaként a tengerparton állt a Bainbridge Island-i házuk előtt. A haját összekócolta a szél, a mosolya ragyogott, mint egy világítótorony fénye éjjel, a karját szélesre tárta, a három gyerek rohant feléje. Az asszony megkérte, hogy keresse meg ezt a képet, egy éjjel, amikor az ágyban feküdtek egymás karjában. Johnny hallotta a kérést, és tudta, mit jelent. *Még nem*, mormolta az asszony fülébe, kopasz fejét simogatva.

Kate nem kérte újra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Persze hogy nem. Még a végén is ő volt az erősebb, védelmezte mindnyájukat az optimizmusával.

Hány szót őrizhetett a szívében, hogy a férfit ne sebezze meg a féltelmével? Mennyire magányos lehetett?

Istenem. Még csak két napja ment el.

Két nap, és ő már szeretne volna megváltoztatni a dolgokat. A karjában akarta tartani újra, és azt mondani neki: *Mondd el nekem, drágám, mitől félsz.*

Michael atya fellépett a pulpitusra, és a néma gyülekezet még jobban elcsendesedett.

– Nem csodálkozom, hogy ilyen sok ember jött el, hogy elbúcsúzzon Kate-től. Fontos ember volt sokunk számára...

Volt.

– Biztos nem lep meg titeket, hogy szigorú utasításokat adott ezzel a szertartással kapcsolatban, és nem akarok csalódást okozni neki. Azt akarta, hogy mondjam el nektek, kapaszkodjatok össze. Fogjátok a szomorúságot, és alakítsátok át életörömmé! Azt akarta, hogy emlékezzetek a nevetésére és a családja iránti szeretetére. Azt akarta, hogy *éljete*tek. – Elcsuklott a hangja. – Ez volt Kathleen Mullarkey Ryan. Még a végén is másokra gondolt.

Marah halkán felnyögött.

Johnny a lány kezéért nyúlt. Marah megriadt az érintésétől, és ránézett. És ott volt a tekintetében az a mérhetetlen fájdalom, ahogy elhúzódott.

Megszólalt a zene. Először mintha távolról szólt volna, vagy talán csak Johnny feje zúgott. Beletelt egy pillanatba, amíg felismerte a dalt.

– Ó, ne! – mondta, és érezte, ahogy az érzelmek eláradnak benne a zenével.

A *Crazy for You* volt a dal.